

Capitolul I

Bărbatul cu părul alb

Era aproape miezul nopții când un bărbat traversă Place de la Concorde. În ciuda hainei frumoase de blană care acoperea silueta firavă, înfățișarea lui avea ceva josnic și respingător.

Un omuleț cu chip de șobolan. Un bărbat, s-ar putea spune, care nu ar putea ieși vreodată în evidență sau care nu s-ar putea remarca în vreun domeniu. Și totuși, privitorul s-ar fi înșelat dacă ar fi tras o astfel de concluzie. Pentru că acest bărbat, așa neînsemnat și neremarcabil cum părea, juca un rol proeminent în destinele lumii. Într-un regat unde domneau șobolanii, el era regele.

Chiar și acum, o ambasadă îi aștepta întoarcerea. Dar el avea mai întâi o afacere de încheiat – o afacere de care ambasada nu era în mod oficial informată. Chipul lui strălucea, alb și ascuțit în lumina lunii. Nasul lui subțire avea o curbură abia sesizabilă. Tatăl lui fusese evreu polonez, un croitor. Afacerea care în seara asta îl adusese peste hotare ar fi fost pe placul tatălui său.

Bărbatul ajunsese la Sena, o traversă și pătrunse într-unul dintre cartierele rău famate ale Parisului. Se opri în fața unei clădiri înalte, dărăpănate, și urcă la un apartament de la etajul patru. De-abia ciocăni la ușă când aceasta fu deschisă de o femeie care, în mod evident, îl aștepta. Gazda nu îi adresă nici un salut de bun venit, ci îi luă haina și îl conduse într-un salon cu un mobilier țișător. Becurile aveau abajururi murdare roz, care îndulceau, dar nu puteau ascunde chipul fetei, cu masca de farduri stridente. Nu ascundeau nici trăsăturile late, mongoloide,

ale înfățișării ei. Nu exista nici un dubiu în privința profesiei Olgăi Demiroff, și nici a naționalității ei.

– Totul e în regulă, micuțo?

– Totul e în regulă, Boris Ivanovici.

El dădu din cap, murmurând:

– Nu cred că am fost urmărit.

Dar tonul lui trăda neliniște. Se duse la fereastră, trase puțin draperiile deoparte și privi cu atenție afară. Brusc, se trase înapoi.

– Sunt doi bărbați – pe trotuarul de vizavi. Mi se pare...

Se întrerupse și începu să-și roadă unghiile – un obicei care îi trăda nervozitatea.

Rusoaica dădu din cap încet, liniștitor.

– Erau aici dinainte să vii.

– Totuși, mi se pare că se uitau încoace, spre casă.

– Se poate, acceptă ea cu indiferență.

– Dar atunci...

– Atunci, ce? Chiar dacă *ar ști* – nu tu ești cel pe care l-ar urmări de aici.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet subțire, crud.

– Nu, recunosc el, asta așa e. Medită un minut sau două, apoi remarcă: Afurisitul de american – poate să-și poarte și singur de grijă, așa cum face toată lumea.

– Așa e.

Bărbatul se duse din nou la fereastră.

– Tipi duri, murmură el, cu un chicotit. Însă mi-e teamă că poliția îi cunoaște. Ei bine, îi urez Fratelui Bandit vânătoare plăcută!

Olga Demiroff clătină din cap.

– Dacă americanul e așa cum zic ei, o să fie nevoie de mai mult de doi bandiți fricoși ca să-i vină de hac. Se opri. Mă întreb...

– Ce?

– Nimic. Numai că, de două ori în seara asta un bărbat a trecut pe stradă – un bărbat cu părul alb.

– Și ce-i cu asta?

– Când a trecut pe lângă bărbații aceia doi, a lăsat să-i cadă o mânășă. Unul din ei a ridicat-o și i-a înapoiat-o. Un șiretlic banal.

– Vrei să zici că bărbatul cu părul alb... e șeful lor?

– Ceva de genul ăsta.

Rusul păru alarmat și neliniștit.

– Ești convinsă că... pachetul e în siguranță? Că nu a umblat cineva la el? S-a vorbit prea mult... s-a vorbit mult prea mult.

Începu din nou să-și roadă unghiile.

– Convinge-te singur.

Femeia se îndreptă spre șemineu și dădu la o parte cu abilitate cărbunii. De dedesubt, dintre cocoloașele de ziare, alese un pachet lunguieț învelit cu hârtie murdară de ziar și i-l dădu bărbatului.

– Ingenios, zise el dând din cap aprobator.

– Apartamentul a fost percheziționat de două ori. Mi-au tăiat și salteaua de pe pat.

– Așa cum am zis, murmură el, s-a vorbit prea mult. Toată tocmeala asta asupra prețului a fost o greșeală.

Dădu la o parte ziarul. Înăuntru era un pachet mic învelit cu hârtie cafenie. Desfăcu și hârtia, verifică iute conținutul și îl împachetă încă o dată. În timp ce făcea asta, o sonerie răsună ascuțit.

– Americanul e punctual, remarcă Olga, aruncând o privire spre ceas, și ieși din încăpere.

După un minut, se întoarse conducând un necunoscut masiv, cu umeri largi, a cărui origine americană era evidentă. Privirea lui atentă trecu de la unul la altul.

– Domnul Krassnine? întrebă el politicos.

– Chiar eu, replică Boris. Trebuie să-mi cer scuze pentru... locul neconvențional ales pentru această întâlnire. Însă confidențialitatea este imperativă. Eu... nu-mi permit să fiu asociat în nici un fel cu această afacere.

– Într-adevăr? făcu americanul, politicos.

– Am cuvântul dumneavoastră, nu-i așa, că nu va fi făcut public nici un amănunt privind această tranzacție? Aceasta era una dintre condițiile... vânzării.

Americanul confirmă dând din cap.

– Ne-am înțeles deja în această privință, spuse el cu indiferență. Acum, poate îmi arătați bunurile.

– Aveți banii... în bancnote?

– Da, răspunse celălalt.

Totuși, nu făcu nici un gest să-i scoată. După o clipă de ezitare, Krasnine arătă spre micul pachet de pe masă.

Americanul îl luă și desfăcu hârtia. Duse conținutul spre o mică lampă și îl supuse unei examinări amănunțite. Satisfăcut, scoase din buzunar un portofel gros de piele și extrase din el un teanc de bancnote pe care i le înmână rusului. Acesta le numără cu atenție.

– Totul e în regulă?

– Mulțumesc, monsieur. Totul e corect.

– Ah, făcu celălalt. Strecură neglijent pachetul învelit în hârtie cafenie în buzunar și se înclină spre Olga. Bună seara, mademoiselle. Bună seara, domnule Krassnine.

Apoi ieși, închizând ușa în urma lui. Ochii celor doi rămași în încăpere se întâlniră. Bărbatul își umezi cu limba buzele uscate.

– Mă întreb... nu o să se mai întoarcă la hotel? murmură Boris.

La unison, se întoarseră spre fereastră, exact la timp ca să îl vadă pe american ieșind în stradă. Acesta o luă spre stânga și o porni cu pas grăbit, fără să întoarcă măcar o dată capul. Două umbre se strecurară dintr-o arcadă și îl urmară fără zgomot. Urmăritori și urmărit se pierdură în noapte. Olga Demiroff spuse:

– O să ajungă cu bine înapoi. Nu trebuie să-ți fie teamă... sau să-ți faci iluzii – una din două.

– De ce crezi că o să ajungă cu bine? o întrebă Krassnine curios.

– Un om care a făcut atâția bani ca el nu poate fi un prost, zise Olga. Și apropo de bani...

Se uită semnificativ la Krassnine.

– Da?

– Partea mea, Boris Ivanovici.

Fără tragere de inimă, Krassnine îi înmână două bancnote. Ea îi mulțumi dând din cap, fără să arate nici cea mai mică emoție, și strecură banii în ciorap.

– E bine, remarcă ea, satisfăcută.

Boris o privi cu curiozitate.

– Nu ai regrete, Olga Vasilovna?

– Regrete? Pentru ce?

– Pentru ceea ce ai avut în păstrare. Sunt femeii... majoritatea femeilor, cred, care sunt înnebunite după așa ceva.

Olga dădu gânditoare din cap.

– Da, aici ai dreptate. Majoritatea femeilor au nebunia asta. Eu... nu o am. Acum mă întreb...

Se întrerupse.

– Ce anume?

– Americanul va fi în siguranță cu ele – da, sunt sigură de asta. Dar după aceea...

– Da? La ce te gândești?

– O să le dea, în mod sigur, unei femei, spuse Olga, gânditoare. Mă întreb ce o să se întâmple atunci...

Se scutură, neliniștită, și se duse la fereastră. Brusc, scoase o exclamație și își chemă companionul.

– Vezi, trece pe stradă acum – bărbatul, vreau să zic.

Amândoi priviră pe geam. O siluetă subțire, elegantă înainta, mergând fără grabă. Purta joben și o pelerină. Când trecu pe lângă un lampadar, lumina căzu pe o coamă de păr des, argintiu.

Capitolul 2

Monsieur le Marquis

Bărbatul cu părul alb își continuă drumul, fără grabă, părând indiferent la tot ceea ce-l înconjură. O luă spre dreapta, apoi spre stânga. Din când în când fredona ca pentru sine o arie.

Brusc, rămase nemișcat și ascultă cu atenție. Auzise un anumit sunet. Se poate să fi fost un cauciuc care explodase sau se poate să fi fost... o împușcătură. Un zâmbet ciudat îi zăbovi pe buze câteva clipe. Apoi își relua plimbarea liniștită.

Dând colțul, nimeri într-o scenă oarecum agitată. Un reprezentant al legii lua notițe într-un carnețel, și doi, trei trecători întârziați se adunaseră acolo. Bărbatul cu păr alb îi ceru, politicos, informații unuia dintre aceștia.

– S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

– *Mais oui*, monsieur. Doi bandiți au atacat un domn american mai în vârstă.

– Nu l-au rănit, nu?

– Nu, într-adevăr, răsé celălalt. Americanul avea un pistol în buzunar, și înainte să-l poată răni, a tras atât de aproape de ei, că s-au speriat și au fugit. Ca de obicei, poliția a sosit prea târziu.

– Aha! facu bărbatul, fără să arate vreo emoție de vreun fel.

Calm și lipsit de griji, își relua plimbarea nocturnă. Imediat trecu Sena și ajunsese în zona bogată a orașului. După vreo douăzeci de minute, se opri în fața unei anumite case dintr-un cartier liniștit, aristocratic.

Magazinul – pentru că un magazin era – era unul lipsit de ostentație și fără pretenții. D. Papopolous, negustor de antichități,

era atât de bine-cunoscut, încât nu avea nevoie de reclamă, și, într-adevăr, majoritatea afacerilor sale nu erau făcute la tejea. Domnul Papopolous deținea un minunat apartament care dădea spre Champs Elysées și, la această oră, era normal să crezi că trebuia să fie acolo și nu la magazin, însă bărbatul cu părul alb părea plin de încredere atunci când apăsa soneria plasată discret, după ce mai întâi aruncase rapid o privire de-a lungul străzii pustii.

Încrederea îi fu răsplătită. Ușa se deschise și un bărbat apăru în cadrul ei. Avea cercei de aur și o piele oacheșă.

– Bună seara, spuse străinul. Stăpânul e acasă?

– Stăpânul e aici, dar nu primește vizitatori neanunțați la ora asta, mârâi celălalt.

– Cred că pe mine o să vrea să mă primească. Spune-i că prietenul lui, Monsieur le Marquis, e aici.

Bărbatul deschise ușa puțin mai mult și permise vizitatorului să intre.

Cel care se prezentase drept Monsieur le Marquis își acoperise fața cu mâna atunci când vorbise. Când servitorul se întoarse să anunțe că domnul Papopolous îl primea cu plăcere pe vizitator, pe chipul acestuia se mai produsese o schimbare. Servitorul trebuie să fi fost foarte lipsit de spirit de observație sau foarte bine pregătit, pentru că nu trădă nici un semn de surpriză la vederea micii măști de satin care acoperea trăsăturile celui alt. Îl conduse spre o ușă de la capătul holului, o deschise și anunță cu un murmur respectuos:

– Monsieur le Marquis.

Silueta care se ridică să-l întâmpine pe acest oaspete ciudat era impozantă. Domnul Papopolous avea un aer venerabil și patriarhal. Fruntea îi era înaltă și barba albă, frumoasă. Maniera lui de a fi avea ceva ecleziastic și blând.

– Dragul meu prieten, începu domnul Papopolous.

Rosti cuvintele în franceză, pe un ton grav și onctuos.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru această oră târzie, rosti vizitatorul.

– Nici o problemă, nici o problemă, îl asigură domnul Papopolous. E o oră interesantă din noapte. Ai avut, poate, și o seară interesantă?

– Nu personal.

– Nu personal, repetă domnul Papopolous, nu, nu, desigur că nu. Ai vești, nu-i așa?

Aruncă o privire furișă și rapidă celuiilalt, o privire care nu avea nimic ecleziastic sau blând.

– Nu am vești. Tentativa a eșuat. Nici nu mă așteptam la altceva.

– Chiar așa, zise domnul Papopolous. O acțiune brutală...

Își flutură mâna, ca să-și arate dezgustul profund pentru brutalitatea de orice fel. Într-adevăr, nu era nimic brutal la domnul Papopolous sau la bunurile pe care le tranzacționa. Era bine-cunoscut la majoritatea curților europene, iar regii îi spuneau prietenește pe nume – Demetrius. Avea reputația unui om de o discreție desăvârșită. Acest lucru, împreună cu noblețea înfățișării sale, îl ajutasera să ducă la bun sfârșit câteva tranzacții foarte îndoielnice.

– Atacul direct... spuse domnul Papopolous. Clătina din cap. E o rezolvare uneori – dar foarte rar.

Celălalt ridică din umeri.

– Facem economie de timp, remarcă el, iar eșecul nu costă nimic – sau aproape nimic. Celălalt plan nu va da greș.

– Ah, făcu domnul Papopolous, privindu-l cu atenție.

Interlocutorul aprobă încet din cap.

– Am mare încredere în... ăăă... reputația dumitale, rosti negustorul de antichități.

Monsieur le Marquis zâmbi blând.

– Cred că pot spune, murmură el, că încrederea dumitale nu va fi înșelată.

– Ai niște ocazii unice, spuse celălalt, cu o umbră de invidie în glas.

– Mi le creez singur, replică Monsieur le Marquis. Se ridică și își luă pelerina pe care o aruncase neglijent pe speteaza unui scaun. O să te țin la curent, domnule Papopolous, prin canalele

obișnuite, dar nu trebuie să existe nici un obstacol în aranjamentele noastre.

Domnul Papopolous păru mâhnit.

– Nu există *niciodată* vreun obstacol în aranjamentele mele, protestă el.

Celălalt zâmbi și, fără vreun cuvânt de rămas-bun, ieși din încăpere, închizând ușa în urma lui.

Domnul Papopolous rămase pe gânduri o clipă, mângâindu-și venerabila barbă albă, apoi se îndreptă spre o a doua ușă, care se deschidea spre interiorul camerei. Când apăsă pe clanță, o tânără, care în mod clar se sprijinise de ușă cu urechea lipită de gaura cheii, intră împleticindu-se înăuntru. Domnul Papopolous nu arătă nici un semn de surpriză sau de îngrijorare. Era clar ceva foarte obișnuit pentru el.

– Ei bine, Zia, făcu el.

– Nu l-am auzit plecând, se justifică Zia.

Era o tânără frumoasă, cu o siluetă de Junona, cu ochi negri, scăpărători și cu o asemănare de ansamblu atât de mare cu domnul Papopolous, încât era ușor să-ți dai seama că erau tată și fiică.

– E enervant, continuă ea, vexată, că nu poți vedea prin gaura cheii și auzi în același timp.

– Și pe mine m-a enervat asta deseori, recunosc domnul Papopolous, cu simplitate.

– Deci acesta este Monsieur le Marquis, rosti Zia încet. Poartă întotdeauna mască, tată?

– Întotdeauna.

Urmă o pauză.

– Bănuiesc că e vorba despre rubine? întrebă Zia.

Tatăl aprobă din cap.

– Ce crezi, micuța mea? se interesă el, cu o urmă de amuzament în ochii lui negri, ca două mărgele.

– Despre Monsieur le Marquis?

– Da.

– Cred, rosti ea încet, că foarte rar găsești un englez bine-crescut care vorbește franceza atât de bine.